

ԵՐԵՎԱՆԻ ԱՊՐԻԼ 6

ՄԵԼԿ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԷ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի է և տարվաը 6 րոպե

Առանձին համարները 5 կոպեկով

Թիֆլիսում գրվում են խմբագրատան մէջ

Մեր հասցեն, Тифлисъ, Редакция „Мелкъ“

Կամ Tiflis, Rédaction „Mschak“

Տ է Լ է Ք օ Ն № 253

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտան 10—2 ժամ

(բացի կիրակի և սուս օրերից)

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լիզրով

Յայտարարութիւնները համար վճարում են

Երաբանիւր տողատեղին 10 կոպեկ

Տ է Լ է Ք օ Ն № 253

ՅԱՎՈՐ ԴԱԻԹԵԱՆ ԼԱԶԱՐԵԱՆԸ

ապրիլի 3-ի գիշերը վախճանվեց, որի մասին հանգուցեանքի եղբորորդի Լազարեանները յայտնում են ազգականներին և ծանօթներին: Կարգը կը կատարվի ապրիլի 7-ին, առաւօտան ժամը 11-ին Կուկիայի Նորաշէն ս. Աստուածածին եկեղեցում: Թաղումը կը լինի Դանձաւարի վանքում: Դարադադում:

ԱՌԱՔԵԼ ԲԷԿ ԳՐԻԳՈՐԵԱՆ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍԵԱՆՏԻ

մանր, որը տեղի ունեցաւ ապրիլի 2-ին: Ամբիճը ամեն օր, երեկոյան 7 ժամին, Արքեպիսկոպոսի փողոց № 60:

Յուդարկաւորութիւն տեղի է ունենալու իր բնակարանից չորեքշաբթի, ապրիլի 7-ին, առաւօտան ժամը 10-ին զէպի Մոդուս ս. Գէորգ եկեղեցին: Թաղումը տեղի կունենայ Սոլովիւքի գերեզմանատանը:

ՍԵՂԵԱՆԿ (Արշակ) ՍԱՐԳՍԵԱՆ ԻԳԻԹԵԱՆՏԻ

վաղաժամ մահը և խնդրում են ներկայ լինել զազադը դուրս հանելուն, որ տեղի է ունենալու իր բնակարանից—Կուկիա՝ Յերիօվնայա փողոց № 22, զէպի Հաւարարի ս. Միքայիլ եկեղեցին, երեքշաբթի, ապրիլի 6-ին, առաւօտան ժամը 10-ին: Ամբիճը ապրիլի 4-ին և 5-ին, երեկոյան ժամը 7-ին:

ՍԵՂԵԱՆԿ (Արշակ) ՍԱՐԳՍԵԱՆ ԻԳԻԹԵԱՆՏԻ

վաղաժամ մահը և խնդրում են ներկայ լինել զազադը դուրս հանելուն, որ տեղի է ունենալու իր բնակարանից—Կուկիա՝ Յերիօվնայա փողոց № 22, զէպի Հաւարարի ս. Միքայիլ եկեղեցին, երեքշաբթի, ապրիլի 6-ին, առաւօտան ժամը 10-ին: Ամբիճը ապրիլի 4-ին և 5-ին, երեկոյան ժամը 7-ին:

ԲՈՎԱՆԴԱՎՈՐԻՆ

Տեղեկութիւն գիրքերի մատչելիութիւն: ՏԵՍՏԱՆԻԹԻՆ, Մամուլ: Նոր ձեռն աղբատնային հոգաբարձութիւններ: Նամակ Ախալցխայից: Նամակ Երազմարտիկան: Ներքին լուրեր: ԱՐՏԱՐԻՆ ՏԵՍՏԱՆԻԹԻՆ: Պատերազմի շուրջը: ՀՆՈՒՍԻՐԵՆԸ: ՅԱՅԱՐԱՐՈՒԹԻՆԵՆԸ:

ՏԵՂԵԱՆԿԻՆ ԴԻՐՔԵՐԻ ՄԱՍԻՆ

Այժմ երբ կուով կողմերի առաջապահ զւգերը բաւական մօտեցել են միմեանց և տեղի են ունենում մանր մունը ընդհարումներ, քաղաքական մամուլը աշխատում է ապաւորուի տեղեկութիւններ պատերազմական բեմի մասին: Օգտվելով արտասանման թէ՛ ոչ զիբաստուգ ված, բայց հաւանական հարդրակցութիւնները, «НОВОСТИ» լրագիրը յայտնում է, որ պատերազմական բեմի շրջանում ներկայումս գործված է առաւել 200,000 և եւազմական 260,000 հոգի զորք: Մօտակա տարապայում աղաւում են աւելի խոշոր պատերազմական գործողութիւններ: Եւազմական զորք վերսկեց իր շարժումը զէպի Նալու գետը: Եւազմական զորքի գլխավոր գունդերը առաջ են բնթանում պեկինեան մեծ ճանապարհով, որ գնում է Կօրէայի խորքերից զէպի Չինաստան: Սյո զորքի մի մասը, բաժանվելով զէպի արեւելք, նպատակ է դրել հակելու: որ ռուսաց զինուորական վաշ:

տեղը արգելք չը դառնան եւազմականները շարժման համար: Եւազմական զորքի կազմութեան մասին Բէյրերի գործակալութեան հեռագիրը հայտնում է, որ բացի 260,000 հոգի զորքից զէպի են կանչված նաև 60,000 հոգի, իսկ ինչ վերաբերում է երրորդ կարգի պահեստազորին, նա զեն զէպի չէ կոչված: Եւազմականները ժողովելին մի քանի հազար ձի, հեծելազորքը ուժեղացնելու համար: Ըստ երկույթի եւազմական հեծելազորքի թէ ձիերը և թէ մարդիկ շատ ատոք են եւրօպական հեծելազորից, բայց եւազմական սպաները հաւաստիացնում են, որ հեծելազորքը իր կոչման բարձրութեան վրա կը լինի: Կօրէա ուղարկած բանակում ըստ երկույթի չը կան մանր թնդասօթներ, բացի մի քանիսից: Չը նայելով այն հանգամանքին, որ Կօրէայում են Մանյուրայում ճանապարհները ձիւնառալի պատճառով դարձել են զփուարանցանելի, այնու ամենայնիւ եւազմական զորքը շտապում է զէպի Նալու և հասել է Իջժու: Լաֆֆանի գործակալութիւնը հայտնում է, որ ռուսական հեծելազորքի պահակախմբերը գտնվում են Նալու գետի և ծովափեայ մանջուրական Դակուլան քաղաքի միջև: Օտկաիեայ բարձրութիւնների վրա ռուսները սարքել են թնդասօթներ և ամրացրել այն բոլոր գիծը, որ գտնվում է Անուունգի և Կինկիլիի միջև: Անուունգում կայ սինչե 30,000 հոգի ռուսական զորք:

Ըստ երկույթի Անուունգը պէտք է լինի յենակէտ այն զորքի համար, որ պէտք է հակէ Նալու գետի անցքերը: Եւազմականներն են իրենց համար: Այնպէս է երևում, որ Անուունգի մօտերում տեղի կունենայ վճռական ճակատամարտ: Եթէ եւազմականները մեծ շրջանաւարտ չեն սկսի: Ռուսները եռանդուն կերպով ամրացնում են Անուունգը շրջակայքը: Յինքսեանչե քաղաքում, որ գտնվում է Անուունգից դէպի հիւսիսարեւմուտք, կենտրոնացած է 5000 հոգի զօրք: Լաօեանում կայ 8000 հոգի, բայց սպասվում են նորից զօրքեր: «Berliner Tageblatt» թերթը չը նայելով այն բանին, որ այս տեղեկութիւնները բխում են եւազմական արդիւններից, համարում է վերջապէս թերեւս նկարագրել բաւական ճշգրտաւանման:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՆ

Մ Մ Մ Ո Ւ Լ

Մեր անցեալը հարեւաւոր մութ ու անյայտ հարցեր է թողել մեզ: Սյո հարցերի վրա շատ են աշխատել թէ հայ և թէ օտար բանասէրները և գիտնականները: Բնադաւաթեան այն ճիշդ մեթոդը, որ XIX դարի առաջադիմութեան ուղին էր, շատ նոր յայտնութիւններ մտցրեց մեր հին պատմութեան ուսումնասիրութեան մէջ: շատ բան, որ աւանդական սուրբ ճշմարտութիւն էր համարվում, հերքվեց վերջապահապէս, բայց և շատ հետաքրքրական ու գեղեցիկ նորութիւններ էլ տուեց, որոնք արդէն բռնում են հին աւանդութիւնների և առասպելների տեղը: Եւրօպայի գիտնականները արածը անագին նշանակութիւն ունի մեր անցեալին վերաբերված գործում: Կարելի է ասել, որ նրանք էին առաջնութեանը, իսկ հայ բանասէրները մեծ մասամբ միայն հետևում էին նրանց: Եւրօպացիները արժանեցին մի շարք համարձակ, յեղափոխիչ հարցեր, որոնք աղմուկ բարձրացրին մեր գրագէտների և հնարեցիների շրջանում, բայց վերջ է վերջոյ իրանց լրջութեամբ և հիմնաւորութեամբ արժանաւոր տեղ գրանցել հնութեան ուսումնասիրութիւններին մէջ: Այն այժմ էլ այդ եւրօպացի գիտնականները մէջ մը վերին աստիճանի համարձակ գաղափարներ է յայտնում մեր պատմական կեանքի մի ուրիշ, դեռ լաւ չուսուց համարված սեփականութեան մասին: Ինչ հայկական ճարտարագիտութեան մասին: Այն ինչ է գրում Վիեննայի «Հանդէս Ամսօրեան»:

Մեզի աւելի իւր «Եւրօպայի Աւետարանով» ծանօթ պիտի Մտղոյակի մեր մամուլն լցնէ: Եւրօպայի հանց ուղարկու գործ մը, որ հայոց ճարտարագիտական արուեստին համար արտաքով կարգի մեծ նշանակութիւն ունի: Գրուածը արուեստագիտական բոլոր մեծ ընդուն այն իր հնունդանքն եւ ճարտարագիտական յորինումով կարի նշանակում: Ժամանակը գերմանացուց համար—Ապիւնի մայր եկեղեցին նորոգողներուն, որոնք յիշեալ եկեղեցին ճարտարագիտական ոճը՝ նորոգութեան միջոցին, փոխանակ անխախտ պահելով տղիտունների կողմանն ու կը փանցեն:—Պրօֆ. Մտղոյակի նորոգիչներուն ազաւ մտքին ի բաց պարզապէս՝ մատնանի կընէ Ապիւնի մայր եկեղեցին ճարտարագիտական ոճին ուսկից յայտն գալը, որ ոչ թէ քիւղեցեան-հոմեդակնէն է, ինչպէս մինչև հիմայ առհասարակ կը կարծուէր, այլ արեւելքն, Փորք Ապիւնի:—Հայաստանէն: Germigny-des-Prés, Ապիւնի Dom-ը եւ ընդամենը կարողութեան ոճով շինուած եկեղեցեայ յարակալիքը, ճարտարագիտական շինուածքն և յորինուածութիւնը՝ Հայաստանի հին եկեղեցեայ կարողութեան չէ: Գաւառի ջանքը պեղելով դուրս հանում ս. Գրիգորի եկեղեցւոյ յատկապէս հնու գիծէլ բոլորովին նոյն է: Ստղոյակի կընէ, այս հայկական եկեղեցւոյ իր տեսակին մէջ մի միակ շինուած ամենամեծ միտարարութեան արժանի է: Ս. Գրիգորի եկեղեցին արեւելքի եւ միանգամայն արեւմուտքի քրիստոնէական արուեստի պատմութեան համար արտաքով կարգի նշանակութիւն ունի, 650 միւսականը որոշ է: որով մը արք կը բացուի անպիսի ժամանակի մը մեկերուն հարստութեան միայն, որը մենք կարծ

ու կորուկ «Բիւզանդիան» ըսելով կը լինցնենք: Սակայն այս էջմանի քով եղած շէնքը դուսարին է անուկ մտքով «Բիւզանդիան» անուանել: Դասն զի Կ. Պօլսն կախում չունի: Մանաւանք թէ այն «հաստեան» անկեան յատուկ արտադրութիւնն է, որը Մտղոյակի կը յայտարարէ այն զիստըր գէտիներէն կամ արքիւրներէն մէկը, ուսկից քրիստոնէական արուեստին մեկը կը բնեն: Փ. Տէր-Մովսէսան իւր «Հայ պիւղական տուն» գործին մէջ հին հայոց տան հին արեւելքի հետ ունեցած կապակցութիւնը կը յայտնէ, իսկ եկեղեցիներուն նկատմամբ աւելի միտալ է բոլորովին յունական արքիւրներէն ընդունելու, սակայն պէտք է միայն զի թէ այն յունական արքիւրներէն կապակցութեան էր, և պրօֆ. Մտղոյակի «Kleinasiens» մատենին մէջ կարգալ թէ այն ինչ յունականութիւն է. զի արուեստի նկատմամբ ըստ ինքեան ոչինչ, որովհետեւ կապակցութիւն յիշատակարանները պարզապէս արեւելեան են: Հայաստանի եւ Բիւզանդիոնի մէջ ճարտարագիտութեան նկատմամբ եղած արքիւրն աւելի արեւելքն արեւմուտք եղած զարեւակաւութիւն է քան թէ հալաւակը: Միայնամա կամ դիտմամբ «Յայ յորքորքուած Վասիլ Առաջնով (867—887)» կը սկսի ուղարկուի մը, որուն հետքերը դիտարկեստից բաղմամբի ճիւղերուն մէջ կը բնան: այն աստիները եւ անկէ շատ յատալ կը տեսնենք, որ հայը քաղաքակրթութեամբ ամենէն երեւի տեղի կը գտնեն, մանաւանք եւրօպայի եւ Երիտաստ՝ ուր յիշատակարաններն ալ անպակաս չեն, եւ այս տեղերէն ալ եւրօպայ: Ապիւնի մայր-եկեղեցւոյ եւ ի մասնաւորի Germigny des-Prés, (Օրլէանի քով) ժամին շինուածքն կը ցուցնէ վրա կը կը իսկական արեւելեան կնիքը: այնպէս որ «անմարման տեղեկութիւն» ըսելով զիստըր գործ: ժողին, կը զրուցէ պրօֆ. Մտղոյակի, ինչ բնում որ անկախին բան չէ: Թէ իշնալ եկեղեցւոյ շինութեան մէջ հայ մը մասնակցել եղած ըլլայ:—Հայկական ճարտարագիտութեան ուսումը հետ որքոյի մէջ է, ինչ կըսենք, տակաւին խանձարոյ մէջ ալ չէ: Տեսած ենք հայ ճարտարագիտութիւնը՝ որքոյի կը մեզի լսած են թէ հայկական ըստած ճարտարագիտական աճ մըն ալ կայ՝ արմատաւորական բանձմամբ մը խոտած են:—Հայտարարից արքիւր: Մտղոյակի քաղաք թէ—Գրօք՝ Հայերը չէր գիտէր թէ ինչիւր ունի, հայկական արուեստը մասամբ իւրի մասնաւորութեան զարգացման մէջ առաջնորդի դեր ունեցած է:

Պէտք է յուշանք, որ հայկականութիւնը, անկողմնապահ հետազոտութիւնները, կը հաստատեն պրօֆէսոր Մտղոյակիւր այս հզաւկաշուութիւնները: Միւթարեանների յարգելի ամսագիրը նկատում է, որ հայ ճարտարագիտութեան ուսումնասիրութիւնը դեռ օրօրոյցի մէջ է: Մենք կաւեղացնենք, որ ուրիշ շատ պատմական հարցեր էլ ունենք նոյն այդ օրօրոյցի մէջ: Բայց որքան ժամանակը առաջ է գնում, այնքան լոյսը առատանում է: Եւ երեւ շատ հեռու չեն այն ժամանակները, երբ օրօրօրոյցում այլ ևս հարցեր չեն ունենալ: Ամենայն էլ դուրս կը դան մանկութեան առաջին օրերի գրութիւնից և համարձակ կը բալին զէպի իրանց լուծումը:

«Петербургская Жизнь» պատկերազարդ շաբաթաթերթի վերջին համարում ալ Իւրի Վիսլյոյի տպել է ալ Միքայիլ Շահադիդեանի յայտնի «Լեւոնի Վիշուր» պօժմայի մի քանի կտորների թարգմանութիւններ: Պ. Վիսլյոյի մի փոքրիկ նախաբանին մէջ բացատրում է այդ պօժմայի նշանակութիւնը: Թարգմանութիւնը շատ աղող է:

ՆՈՐ ՁԵՒԻ ԱՂՔԱՍԵԱՆՍՄ ՀՈՐԱՍԱՐԶՈՒ

Թիֆլիսի քաղաքային դռման ընտրել է իր միջից մի առանձին մարմին և նրան յանձնել է, որ մշակէ «քաղաքամասերի աղբատարանում հողաբարձութիւնների ծրագիրը»: Աղբատարանում հողաբարձութիւններ, բարեգործական ընկերութիւններ և մեր ներկայ հասարակութեան թշուառ ու ողորմելի մասի մեր աղբատարների համար հող տանող ուրիշ մարմիններ Թիֆլիսում եղել են, կան և կը լինեն: Թիֆլիսը քաղաքութիւն չէ կազմում ներկայ մարդկային հասարակութեան մանր ու խոշոր կենտրոններին մէջ: Ամեն տեղ այդպիսի ընկերութիւններ գործելու ունեն: Բայց մինչև այժմ միջոցաւ եղած աղբատարաններին ընդհանուր պակասութիւնն այն է եղել, որ նրանք ցրեւ, բաժանել են իրանց

ողորմութիւնները քանիւ ձեռով—ում պատահեց, ով առաջինը վրա հասաւ և ով աւելի խղճալի ու կարեկցութիւն գրգռող ձայնով կարողացաւ իր վիշտը ողբար:

Օրինակ ձեռք թիֆլիսի Հայոց Բարեգործական ընկերութիւնը: Նա տալիս է նպաստներ: Որքան, ողորմելի թէ խոշոր չափերով այդ չէ հետաքրքրելու: Բայց մեծ է տալիս նա իր ողորմութիւնները: Ծանաչեալ է նրանց, գիտե՛իրանից նպաստ ստացողներին ընտանեկան հանգամանքները, նրանց կացութիւնը... Ոչ—կարելի է պնդել հաստատապէս:

Նոյնը կարելի է ասել և մեր քաղաքի համայնքի միւս բոլոր աղքատախնամներին մասին:

Քաղաքային ինքնավարութեան սկսած գործը կը լինէր Հայոց և ուրիշ բարեգործական ընկերութիւններին նման մի նոր և խղճով հաստատութիւն. նա ոչնչով չէր տարբերվի միւս համայնքի աղքատախնամներից, ինչէ՛ր նրա մէջ չը լինէր «քաղաքամաս» բառը:

Եթէ ամեն մի քաղաքամասի աղքատների խնամքը յանձնվի նոյն քաղաքամասի ընտելիներից ընտրված հոգաբարձուներին, այն ժամանակ կարելի կը լինի ենթադրել, որ նոր հիմնվելիք հոգաբարձութիւնները դուրս կը գնան սովորական շարքից, մեր բարեգործական հիմնարկութիւններին յատուկ ընդհանուր քրօնիքական հիւանդութիւնները:

Ամբողջ քաղաքի բոլոր աղքատներին չէ կառող ճանաչել ոչ մի կենտրոնացած բարեգործական հիմնարկութիւն, ինչէ՛ր նա նոյն իսկ ինքնավարական կազմակերպութիւն ունենայ: Իսկ մեր բարեգործական հիմնարկութիւնները, որոնց վարչութիւններն առհասարակ աւելի շուտ ձեւակաւութիւնը կատարած լինելու համար են ժողովներին գնում, նոյն իսկ բարեգործութեան մասնակցում... որոնց վարչութիւններին անդամներն մեծագույն մասը, դատարկ փառասիրութեան համար են ընտրվում—այդ հիմնարկութիւններն արդէն ոչ մի հնար չունեն ճանաչելու իրանց կրթնւոր աղքատներին, իրանցից նպաստ ստացողներին:

Տարբեր է, երբ թիֆլիսի 10 քաղաքամասերից ամեն մէկն ունենայ իր մէջից ընտրված իր սեփական հոգաբարձութիւնը:

Քաղաքամասի մէջ ծնված, այնտեղ մեծացած նոր հոգաբարձութիւնները, ինչ էլ որ լինի, իրանց քաղաքամասում ապրող, յաճախ իրանց դրացին, հարևան աղքատներին աւելի մօտից կը ճանաչեն, քան կենտրոնացած բարեգործական հաստատութիւնները:

Պէտք է հնար եղածի չափ ապահովորոնացնել բարեգործութիւնը: Բաժանել նրան թաղերի, քաղաքամասերի և նոյն իսկ մէկ-երկու փողոցների վրա, որ գոնէ հասարակութեան տուած կոպէկները նպատակայարմար ձևով բաժանվեն:

Մենք հեռու ենք կարծելուց, թէ այդպիսի ողորմելի միջոցով մեր ներկայ հասարակութեան ամենացաւոտ վէրքը կը բուժվի: Ոչ, դրա համար անհրաժեշտ են շատ խոր ու ցրնցող փոփոխութիւններ, բայց գոնէ եղած բարեգործութիւնն էլ պէտք է անել խելացի ձևով:

Պէտք է աշխատել ճանաչել, ուսումնասիրել աղքատին, նրա բոլոր հանգամանքները, նոյն իսկ նրա անցեալը և դրա համեմատ բաժանել ողորմութիւնը:

Եթէ ոչ անհրեւնեք, խորամանկները, վատնեք ստանում են ողորմութիւն, իսկ իսկական խղճները, աւօթխածներն ու իրանց աղքատութեան մէջ պատուաւիրութեան մի նշոյլ պահպանող միտ զուրկ են մնում:

Քաղաքային վարչութեան ծրագրած հաստատութիւնը մի քայլ է գէպի բարեգործութեան ապահովորոնացումը: Իրա համար մեք ուրախ ենք գոնէ այդ չնչին նպատակայարմար առաջխաղացութեանը և ողջունում ենք նրան:

Սոփակ

ՆԱԽԱԿ ԱՆԱՆՏԱՆՈՒՅ

—առաջացող միջոցառումները: Ապրիլի 1-ին

Մարտի վերջերին պատահեց, մի քանի օր անցկացնել Ախալցխայում: Վերջին անգամ քաղաք չէ, ուստի մանրամասն նկարագրելու կարիք չը կայ:

Ախալցխայի աղգաբնակութեան ընդհանուր թիւը հասնում է մօտ 16000, առանց տեղական դոքթի, քիմիկի: Կազմված է նա զինվորապետի հայերից, համեմատաբար քիչ թիւով ապրում են նաև վրացիներ ու քրդեր: Մասնաւոր դասակարգը կազմում են գլխաւորապէս ռուսները, կան նաև լեհացիներ ու այլ ազգութիւնների սակաւամթիւ ներկայա-

ցուցիչներ: Աղգաբնակութիւնը գնալով նուազում է. շատերը գաղթում են, առևտրով ու արհեստներով պարապելու համար, թիֆլիս, Բաթում, Բազու ու Անդրկովկասեան այլ աշխրհնորդ կենտրոններ: Տեղացիներն ասում են, որ այդ հոսանքը գնալով գործընտրում է տարեց տարե: Այդ ցաւալի երևոյթ պէտք է համարել: Ախալցխայի աղգաբնակութիւնը եթէ լուրջ ուշադրութիւն դարձնէ տեղական արհեստներին, առաջագիծը այլ և այլ ճիւղերի վրա, որոնք են՝ աղգաբնակութիւնը, պտղաբուծութիւնը, երկրագործութիւնը լայն չափերով, անասնապահութիւնը, կաթնատնտեսութիւնը, իւրի, պահի արդիւնաբերութիւնը, փայտահատութիւնը շրջակայ անտառներում, կարող է ոչ միայն ծայրը ծայրին հասցնել, այլ և աչքի ընկնող բարեկեցութիւն ձեռք բերել, զարգանալ, առաջագիծը տնտեսապէս ու մի կտոր հացի համար չը գաղթել օտար քաղաքներ: Կուլտուրապէս աւելի զարգացած աղգաբնակութիւնը, գերմանացիներից կազմված հասարակութիւնը, օրինակ, Ախալցխայի պէտք տեղում բնաւ չէր զանգատվի իր վիճակից ու նրաթական պատկառելի ոյժ ձեռք կը բերէր: Ինչպէս ամեն տեղ մեզանում, առաւել ևս քաղաքներում, այստեղ նմանապէս հայերը անտարբեր են գէպի գիւղատնտեսութիւնը, գիւղականապէս արդիւնաբերութիւնը, դէպի հողը լայն մտքով, ու անձնատուր ին եղած մանր առևտրի ու արհեստների, որոնց միջոցով «եօլա գնալ» միայն կարելի է, այլ ոչ թէ տնտեսապէս առևտրալիմը, նրաթական ու բաւարոյական ոյժ ձեռք բերել. առանց արհեստաբերութեան առևտրի չէ կարող զարգանալ ու հարստութեան աղբիւր դառնալ: Մանր առևտրի ու մանր արհեստների քաղաք է Ախալցխան: Համարալի գործունէութիւնը, առևտրականների կամ արհեստավորների ընկերութիւնները այստեղ էլ այնպիսի խորթ բան են, ինչպէս մեր ուրիշ քաղաքներում ու գիւղերում: Անձնական շահերի նեղ սահմաններից ոչ ոք դուրս գալ չէ ձգտում. իրաքանչիւր խնամքով կամ արհեստաւոր աշխատում է մրցել իր հարևանի հետ, աշխատում է փնտել նրան կը գործը առաջ տանելու ու զարգացնելու համար, հեռանալով լինում է ընդհանուր չունենորութիւնը, նրաթական թուլութիւնը, որը խիստ աչքի է ընկնում Ախալցխայում:

Ախալցխայում կայ փոքրաթիւ հայ-կաթօլիկական համայնք, որն ունի իր սեփական եկեղեցին: Հայ-կաթօլիկները կան նաև Ախալցխայի գաւառի մի քանի գիւղերում. քաղաքից մօտիկ գտնվում է նրանց Սուֆլիս գիւղը մօտ 500 հոգի աղգաբնակութեամբ: Քաղաքի հայ-կաթօլիկները իրանց ով լինելու աւելի լաւ գիտեն, քան գիւղացի կաթօլիկները: Վերջիններին մէջ շատերը, աւելնալով ինկներ, խորին համոզմամբ իրանց «վաւալ» են համարում, կարծես Պարթիկ Սեն-ժերմեն արքայազնութեան քաղաքամասում լինեն ծնված-մեծացած: Սուֆլիս գիւղում հարցնում են մի հասակաւոր գիւղացու՝ «Ազգով ով ես գու՞ն».— «Փառնա՞ք եմ»,—պատասխանում է նա:— «Երբեք ուր կաթօլիկ ես, ուրիշ կեպ պատճ, փռանգի կրօն ես դաւանում, իսկ ազգով, ծագումով, լեզուով ով ես, ինչ մարդ ես».— «Փռանա՞ք եմ էլի, ասի:—«Ինչպէս, դու հայ ես, այլ ոչ փռանգ, հայ-կաթօլիկ ես».—«Զէ, ես իսկ չեմ իմ պապ փռանգ է եղել, իմ խնդրաբարձ փռանգ է եղել, ես էլ ուրեմն փռանգ եմ ու փռանգ էլի»:

Քաղաքային վարչութեան ծրագրած հաստատութիւնը մի քայլ է գէպի բարեգործութեան ապահովորոնացումը: Իրա համար մեք ուրախ ենք գոնէ այդ չնչին նպատակայարմար առաջխաղացութեանը և ողջունում ենք նրան:

Սոփակ

ՆԱԽԱԿ ԱՆԱՆՏԱՆՈՒՅ

—առաջացող միջոցառումները: Ապրիլի 1-ին

Մարտի վերջերին պատահեց, մի քանի օր անցկացնել Ախալցխայում: Վերջին անգամ քաղաք չէ, ուստի մանրամասն նկարագրելու կարիք չը կայ:

Ախալցխայի աղգաբնակութեան ընդհանուր թիւը հասնում է մօտ 16000, առանց տեղական դոքթի, քիմիկի: Կազմված է նա զինվորապետի հայերից, համեմատաբար քիչ թիւով ապրում են նաև վրացիներ ու քրդեր: Մասնաւոր դասակարգը կազմում են գլխաւորապէս ռուսները, կան նաև լեհացիներ ու այլ ազգութիւնների սակաւամթիւ ներկայա-

ցուցիչներ: Աղգաբնակութիւնը գնալով նուազում է. շատերը գաղթում են, առևտրով ու արհեստներով պարապելու համար, թիֆլիս, Բաթում, Բազու ու Անդրկովկասեան այլ աշխրհնորդ կենտրոններ: Տեղացիներն ասում են, որ այդ հոսանքը գնալով գործընտրում է տարեց տարե: Այդ ցաւալի երևոյթ պէտք է համարել: Ախալցխայի աղգաբնակութիւնը եթէ լուրջ ուշադրութիւն դարձնէ տեղական արհեստներին, առաջագիծը այլ և այլ ճիւղերի վրա, որոնք են՝ աղգաբնակութիւնը, պտղաբուծութիւնը, երկրագործութիւնը լայն չափերով, անասնապահութիւնը, կաթնատնտեսութիւնը, իւրի, պահի արդիւնաբերութիւնը, փայտահատութիւնը շրջակայ անտառներում, կարող է ոչ միայն ծայրը ծայրին հասցնել, այլ և աչքի ընկնող բարեկեցութիւն ձեռք բերել, զարգանալ, առաջագիծը տնտեսապէս ու մի կտոր հացի համար չը գաղթել օտար քաղաքներ: Կուլտուրապէս աւելի զարգացած աղգաբնակութիւնը, գերմանացիներից կազմված հասարակութիւնը, օրինակ, Ախալցխայի պէտք տեղում բնաւ չէր զանգատվի իր վիճակից ու նրաթական պատկառելի ոյժ ձեռք կը բերէր: Ինչպէս ամեն տեղ մեզանում, առաւել ևս քաղաքներում, այստեղ նմանապէս հայերը անտարբեր են գէպի գիւղատնտեսութիւնը, գիւղականապէս արդիւնաբերութիւնը, դէպի հողը լայն մտքով, ու անձնատուր ին եղած մանր առևտրի ու արհեստների, որոնց միջոցով «եօլա գնալ» միայն կարելի է, այլ ոչ թէ տնտեսապէս առևտրալիմը, նրաթական ու բաւարոյական ոյժ ձեռք բերել. առանց արհեստաբերութեան առևտրի չէ կարող զարգանալ ու հարստութեան աղբիւր դառնալ: Մանր առևտրի ու մանր արհեստների քաղաք է Ախալցխան: Համարալի գործունէութիւնը, առևտրականների կամ արհեստավորների ընկերութիւնները այստեղ էլ այնպիսի խորթ բան են, ինչպէս մեր ուրիշ քաղաքներում ու գիւղերում: Անձնական շահերի նեղ սահմաններից ոչ ոք դուրս գալ չէ ձգտում. իրաքանչիւր խնամքով կամ արհեստաւոր աշխատում է մրցել իր հարևանի հետ, աշխատում է փնտել նրան կը գործը առաջ տանելու ու զարգացնելու համար, հեռանալով լինում է ընդհանուր չունենորութիւնը, նրաթական թուլութիւնը, որը խիստ աչքի է ընկնում Ախալցխայում:

Ախալցխայում կայ փոքրաթիւ հայ-կաթօլիկական համայնք, որն ունի իր սեփական եկեղեցին: Հայ-կաթօլիկները կան նաև Ախալցխայի գաւառի մի քանի գիւղերում. քաղաքից մօտիկ գտնվում է նրանց Սուֆլիս գիւղը մօտ 500 հոգի աղգաբնակութեամբ: Քաղաքի հայ-կաթօլիկները իրանց ով լինելու աւելի լաւ գիտեն, քան գիւղացի կաթօլիկները: Վերջիններին մէջ շատերը, աւելնալով ինկներ, խորին համոզմամբ իրանց «վաւալ» են համարում, կարծես Պարթիկ Սեն-ժերմեն արքայազնութեան քաղաքամասում լինեն ծնված-մեծացած: Սուֆլիս գիւղում հարցնում են մի հասակաւոր գիւղացու՝ «Ազգով ով ես գու՞ն».— «Փառնա՞ք եմ»,—պատասխանում է նա:— «Երբեք ուր կաթօլիկ ես, ուրիշ կեպ պատճ, փռանգի կրօն ես դաւանում, իսկ ազգով, ծագումով, լեզուով ով ես, ինչ մարդ ես».— «Փռանա՞ք եմ էլի, ասի:—«Ինչպէս, դու հայ ես, այլ ոչ փռանգ, հայ-կաթօլիկ ես».—«Զէ, ես իսկ չեմ իմ պապ փռանգ է եղել, իմ խնդրաբարձ փռանգ է եղել, ես էլ ուրեմն փռանգ եմ ու փռանգ էլի»:

Քաղաքային վարչութեան ծրագրած հաստատութիւնը մի քայլ է գէպի բարեգործութեան ապահովորոնացումը: Իրա համար մեք ուրախ ենք գոնէ այդ չնչին նպատակայարմար առաջխաղացութեանը և ողջունում ենք նրան:

Սոփակ

ՆԱԽԱԿ ԱՆԱՆՏԱՆՈՒՅ

—առաջացող միջոցառումները: Ապրիլի 1-ին

Մարտի վերջերին պատահեց, մի քանի օր անցկացնել Ախալցխայում: Վերջին անգամ քաղաք չէ, ուստի մանրամասն նկարագրելու կարիք չը կայ:

Ախալցխայի աղգաբնակութեան ընդհանուր թիւը հասնում է մօտ 16000, առանց տեղական դոքթի, քիմիկի: Կազմված է նա զինվորապետի հայերից, համեմատաբար քիչ թիւով ապրում են նաև վրացիներ ու քրդեր: Մասնաւոր դասակարգը կազմում են գլխաւորապէս ռուսները, կան նաև լեհացիներ ու այլ ազգութիւնների սակաւամթիւ ներկայա-

ցուցիչներ: Աղգաբնակութիւնը գնալով նուազում է. շատերը գաղթում են, առևտրով ու արհեստներով պարապելու համար, թիֆլիս, Բաթում, Բազու ու Անդրկովկասեան այլ աշխրհնորդ կենտրոններ: Տեղացիներն ասում են, որ այդ հոսանքը գնալով գործընտրում է տարեց տարե: Այդ ցաւալի երևոյթ պէտք է համարել: Ախալցխայի աղգաբնակութիւնը եթէ լուրջ ուշադրութիւն դարձնէ տեղական արհեստներին, առաջագիծը այլ և այլ ճիւղերի վրա, որոնք են՝ աղգաբնակութիւնը, պտղաբուծութիւնը, երկրագործութիւնը լայն չափերով, անասնապահութիւնը, կաթնատնտեսութիւնը, իւրի, պահի արդիւնաբերութիւնը, փայտահատութիւնը շրջակայ անտառներում, կարող է ոչ միայն ծայրը ծայրին հասցնել, այլ և աչքի ընկնող բարեկեցութիւն ձեռք բերել, զարգանալ, առաջագիծը տնտեսապէս ու մի կտոր հացի համար չը գաղթել օտար քաղաքներ: Կուլտուրապէս աւելի զարգացած աղգաբնակութիւնը, գերմանացիներից կազմված հասարակութիւնը, օրինակ, Ախալցխայի պէտք տեղում բնաւ չէր զանգատվի իր վիճակից ու նրաթական պատկառելի ոյժ ձեռք կը բերէր: Ինչպէս ամեն տեղ մեզանում, առաւել ևս քաղաքներում, այստեղ նմանապէս հայերը անտարբեր են գէպի գիւղատնտեսութիւնը, գիւղականապէս արդիւնաբերութիւնը, դէպի հողը լայն մտքով, ու անձնատուր ին եղած մանր առևտրի ու արհեստների, որոնց միջոցով «եօլա գնալ» միայն կարելի է, այլ ոչ թէ տնտեսապէս առևտրալիմը, նրաթական ու բաւարոյական ոյժ ձեռք բերել. առանց արհեստաբերութեան առևտրի չէ կարող զարգանալ ու հարստութեան աղբիւր դառնալ: Մանր առևտրի ու մանր արհեստների քաղաք է Ախալցխան: Համարալի գործունէութիւնը, առևտրականների կամ արհեստավորների ընկերութիւնները այստեղ էլ այնպիսի խորթ բան են, ինչպէս մեր ուրիշ քաղաքներում ու գիւղերում: Անձնական շահերի նեղ սահմաններից ոչ ոք դուրս գալ չէ ձգտում. իրաքանչիւր խնամքով կամ արհեստաւոր աշխատում է մրցել իր հարևանի հետ, աշխատում է փնտել նրան կը գործը առաջ տանելու ու զարգացնելու համար, հեռանալով լինում է ընդհանուր չունենորութիւնը, նրաթական թուլութիւնը, որը խիստ աչքի է ընկնում Ախալցխայում:

Ախալցխայում կայ փոքրաթիւ հայ-կաթօլիկական համայնք, որն ունի իր սեփական եկեղեցին: Հայ-կաթօլիկները կան նաև Ախալցխայի գաւառի մի քանի գիւղերում. քաղաքից մօտիկ գտնվում է նրանց Սուֆլիս գիւղը մօտ 500 հոգի աղգաբնակութեամբ: Քաղաքի հայ-կաթօլիկները իրանց ով լինելու աւելի լաւ գիտեն, քան գիւղացի կաթօլիկները: Վերջիններին մէջ շատերը, աւելնալով ինկներ, խորին համոզմամբ իրանց «վաւալ» են համարում, կարծես Պարթիկ Սեն-ժերմեն արքայազնութեան քաղաքամասում լինեն ծնված-մեծացած: Սուֆլիս գիւղում հարցնում են մի հասակաւոր գիւղացու՝ «Ազգով ով ես գու՞ն».— «Փառնա՞ք եմ»,—պատասխանում է նա:— «Երբեք ուր կաթօլիկ ես, ուրիշ կեպ պատճ, փռանգի կրօն ես դաւանում, իսկ ազգով, ծագումով, լեզուով ով ես, ինչ մարդ ես».— «Փռանա՞ք եմ էլի, ասի:—«Ինչպէս, դու հայ ես, այլ ոչ փռանգ, հայ-կաթօլիկ ես».—«Զէ, ես իսկ չեմ իմ պապ փռանգ է եղել, իմ խնդրաբարձ փռանգ է եղել, ես էլ ուրեմն փռանգ եմ ու փռանգ էլի»:

Քաղաքային վարչութեան ծրագրած հաստատութիւնը մի քայլ է գէպի բարեգործութեան ապահովորոնացումը: Իրա համար մեք ուրախ ենք գոնէ այդ չնչին նպատակայարմար առաջխաղացութեանը և ողջունում ենք նրան:

որ այդ յարաբերութիւնները ուղղակի լաւ, սերտ մտերմ լինեն:

Ախալցխայում կայ նաև մի համայնք, որը իրան «վրաց-կաթօլիկ» համայնք է անուանում: Ժամասացութիւնը այդ կաթօլիկների եկեղեցում կատարվում է հայերէն, ինչպէս նաև հայ-կաթօլիկների եկեղեցիներում. իրանք «վրացի» կաթօլիկներն էլ հայերէն խօսել գիտեն: Աւելորդ է ասել, որ այդ «վրացի» կաթօլիկները այնքան են վրացի, որքան հայ կաթօլիկները «վրացի»...

Ախալցխայում տիրապետող լեզուն է հայերէնը, որը քաղաքում առհասարակ գործածական է. օտարախօս, մայրենի լեզուն մոտացած կամ հալածող հայ ընտանիքներ Ախալցխայում չը կան համարեն: Հայերէն կարողանում են խօսել նաև ընկ, Ախալցխայում ծնված ու մեծացած, վրացիները, հրէաները, լեհացիները և ուրիշները. կան շատ կրթված օտարազգի անձինք, երկուս սեռի, որոնք հայերէն, տեղական բարբառով, աղաղ խօսում են: Ախալցխայում շատ հազուադէպ բան է տեսնել տեղացիներից, նոյն իսկ ինտելիգենտ շրջաններին պատկանողներից, տանը կամ փողոցում իրար հետ անընդհատ օտար լեզուներով խօսողների: Եթէ կրթվածները գիտեն բացի տեղականից նաև ուրիշ լեզուներ: Ախալցխայի ինտելիգենտ կանայք անգամ, չը նայած իրանց երօցական տարալին, նազելի շարժումներին, մօզայի ստորկոնները չեն դառնում լեզուի վերաբերմամբ, ինչպէս ասում են այդ մեր շքեղաշուք հայուհիները ուրիշ աւելի «լուսաւոր» քաղաքներում, ու խօսում են իրանց պապերի ու տատերի լեզուով:

Հիմնարկաբերութիւնը տարածված է քաղաքում, մասնաւոր երկուս սեռի երիտասարդութեան շրջանում. հայ հեղինակներին ճանաչում ու կարգում են, նկատվում է սէր դէպի մայրենի գրականութիւնը: Իսկ քաղաքային գրադարան, որ յաճախորդներ լինում են բաւականին թրուով: Շատերը չքաղաքային պատճառով չեն կարողանում ձեռք բերել լրագիրներ ու գրքեր: Ունեւոր ախալցխայցիները պարտաւոր են իրանց չունենոր համարադրացիներին այդ կարիքի մասին մտածել: Մտաւոր մտուցի պահանջը նկատելի է մասնաւոր երկուս սեռի պատանիների ու երիտասարդների շրջանում. պէտք է մատաղ սերունդին առատութեամբ մատակարարել այդ կենսատու մտուցը...

Սոփակ

ՆԱԽԱԿ ԱՆԱՆՏԱՆՈՒՅ

—առաջացող միջոցառումները: Ապրիլի 1-ին

Մարտի վերջերին պատահեց, մի քանի օր անցկացնել Ախալցխայում: Վերջին անգամ քաղաք չէ, ուստի մանրամասն նկարագրելու կարիք չը կայ:

Ախալցխայի աղգաբնակութեան ընդհանուր թիւը հասնում է մօտ 16000, առանց տեղական դոքթի, քիմիկի: Կազմված է նա զինվորապետի հայերից, համեմատաբար քիչ թիւով ապրում են նաև վրացիներ ու քրդեր: Մասնաւոր դասակարգը կազմում են գլխաւորապէս ռուսները, կան նաև լեհացիներ ու այլ ազգութիւնների սակաւամթիւ ներկայա-

ցուցիչներ: Աղգաբնակութի

էն ապում, որ իրանց եկեղեցու համար այս ինչ պայմաններով խմբապետ է հարկաւոր և իրանք էլ անդէտ սպասում, որ ցանկացեալ խմբապետը պայ: Վերջապէս գալիս է նա. բայց ստաւրապոլցիները յուսախար են լինում: Նրանք կարծէին, թէ խմբապետը որ գայ, իսկոյն քառասուն խումբը կազմ և պատրաստ կը լինէր, չէն մտածել, թէ խմբապետի համար երգիչներ ու երգչուհիներ են հարկաւոր: Խմբապետը եկել է և ուզում է խումբ պատրաստել, բայց ոչ որ համարեա չէ ուզում խմբին մասնակցել: Մ ԿՂՈՇ ԳՆՈՅԳՎՈՒՄՈՅ

ԿՐԱՄՆՈՎՈՂՈՎԻԹՅՈՒՆ մեզ գրում են. «Զատիկի հրապարտի երեկոյան տեղիս հայ հասարակութիւնը պատուեց ընթերցով քաղաքումս ծառայող հայ զինուորականներին»:

ՄԵՐՎԻԹ մեզ գրում են. «Մարտի 30-ին տեղական զինուորական կոլերի զանգիւղում, մասնակցութեամբ օրիորդ Ինսօլիչի, կայացաւ պ. Ս. Բարխուդարեանի կոնցերտը: Չը նայած տոնակների թանգութեանը, կոնցերտը գրաւել էր հայ և ուսն հասարակութեան ուշադրութիւնը: Չը մոռանանք յիշել, որ զուտ արդիւնքի մի երբորդ մասը երգիչը յատկացրել էր յօգուտ ուսանական նաւատորմի»:

ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՊԵՏԵՐԲՈՐԳԻ ԵՐՈՐԴՐ

Ռուսաստանը մեծամեծ պատգամներով և տեսնում: Չորսսիական և անգլիական լրագրիչները աւում են, որ Ռուսաստանում կատարվում են ընդարձակ պատերազմական պատրաստութիւններ, որոնք ի նկատի ունեն ոչ թէ պատերազմը Եւրոպայի հետ, (այդ պատերազմի համար կը պահանջվի—գրում է «Times» լրագիրը—ոչ աւելի քան 400,000 մարդ, որոնք արդէն գրեթէ ամբողջովն իրանց տեղն են գտնում), այլ այն ժամանակ, երբ պատերազմը աւարտված կը լինի և կը սկսվեն բանակցութիւններ խաղաղութեան մասին: Արդէն զի կարողանայ ապահովել իրան օտար պետութիւնների միջամտութիւնից, Ռուսաստանը արդէն տեսնում է իր պատրաստութիւնները: (P. Ա.)

Թէ ինչու ռուսները այս անգամ պէտք է լաղբեն. «Новое Время» լրագիրը, որ մի շարք յօդուածներ է նուիրում պատերազմի և Ռուսաստանի զինուորական վիճակի նկարագրութեան, վերջին համարներից մէկում ևս հետեւեալ դատողութիւններն է անում: «Եւրոպական զորքերը մեր զօրքի հետ համեմատելու համար, յիշենք անցեալը և համեմատենք նրան ներկայի հետ: Մենք պատերազմ ենք վարում գրեթէ ամեն 25 տարին մի անգամ: Ներքին կռիւն, չը նայելով մեր զօրքերի ցոյց տուած սխալագործութիւններին, մենք գրեթէ միայն անաղողութիւններ ունեցանք: Դրա պատճառները շատ էին. ամենից աւելի հրամանատարների անհմտութիւնը և օֆիցէրների զինուորական կրթութեան թուլութիւնը. ապա ընդհանուր անկազմակերպութիւնը զօրքերի մէջ, զինուորական կրթութեան յետամնացութիւնը, սպասազինութեան անկատարելագործութիւնը և այլն:

«Դրանից յետոյ մենք վերածնվեցինք և անցեալ թիւրքական պատերազմին հանգէս և կանք պատերազմական փորձի համար այլ դեմքով: Պաշտօնական պատմութիւնը ասում է. «1877—78 թ. պատմութիւնը ցոյց է տալիս կանգնածների և ուսանական զօրքի նոյն իսկ լուրջ անաղողութիւնների մի քանի օրինակներ: Թիւրքական զօրքի հետ ընդհարումների ժամանակ, այն զօրքի, որը թուով աւելի նուազ էր և որի վրա խաղաղութեան ժամանակ աւելի թէ չէն աշխատել: Այդ, մասնաւոր անաղողութիւններ կոչւել են, բայց վերջ ի վերջոյ թիւրքական երեք զօրքերից մենք երկուսը գերի վերցրինք ամբողջովն և բոլորովն ցրվեցինք երբորդը, գրաւելով նրա բոլոր թնդանութիւնը: Ս. Ստեփանոսի խաղաղութեան կնքման ժամանակ, թիւրքերն արդէն գրեթէ զօրք չուներին, իսկ մենք ունեւինք Կ. Պոլսի զինաց կանգնած կռիւների մէջ կողմած զօրախմբեր Շուվալովի, Բազիկու և Սկոբելեւի: Կրտսեան պատմութիւնը, Բացի մի շարք վճռական յաղթութիւններից մենք հինգ տեղ անցանք ձեռք առաջնակարգ լուսային շղթաներից և անցանք ոչ թէ հասարակ կերպով, այլ կռուով: Մօլդաւիա ուղղակի այդ անհաւան էր համարում: Բալկանեան թերակղզու մեծ դադմագէտը և գիտակը մի քան չէր ճանաչում—ուսն զօրքը, ուսն զինուորին և ուսն պետերին:

Պէտք է այս ևս իմանալ, որ թիւրքերի մէջ մենք գտանք վերին աստիճանի քաջ և դիմացկուն հակառակորդներ: Անընդատ պատերազմների մի ամբողջ շարքով թիւրքերը մշակել էին իրանց համար այնպիսի պատերազմական կանոններ, որ շատ բան մենք ևս նրանցից փոխ առանք: Այն ժամանակվայ մեր հակառակորդը մեզանից աւելի լուր էր դիմաւորված և պատերազմի դաշտերի վրա աւելի լաւ ցոյց տուեց իր ինժեներական արուեստը: Բայց նա յետ էր մնացել մեզանից հրամանատարների և տակտիկայի ուսման որակութիւնների կողմից: Մեր զաղգին, թիւրքաց բարձր պատերազմական հրամանատարների մէջ հակառակութիւն յայտնվեց: 1877—78 թ. պատերազմի պաշտօնական պատմութիւնը մեր անաղողութիւնների պատճառը տեսնում է մեր անկատար պատերազմական անպատրաստութեան մէջ և ժամանակակից պահանջներին չը համապատասխանող դործողութեան եղանակի մէջ: Այդ ճիշտ է, բայց ինչու դարձեալ մենք յաղթեցինք: Նրա համար, որ թիւրքերը հրամանատարների կողմից մեզանից աւելի թույլ էին: Սեփական պակասութիւնների գիտակցութիւնը առաջին բային է նրանց ուղղելու ճանապարհն էր: Թիւրքական պատերազմից յետոյ մեր զինուորական կրթութիւնը մեծ առաջդիմութիւններ է արել: Մեր զինուորութիւնը այժմ կատարեալ է, զինավարժների ընդհանուր մակերեսը նշանաւոր կերպով բարձրացել է, իսկ նկատելի Արեւելք ուղղակի են ընտրեալները այն բազմաթիւ զօրապետներից, որոնք ցանկանում էին այդտեղ գնալ: Այդպիսի պայմաններին մէջ մենք նորից 26 տարեց յետոյ, զնում ենք փորձելու մեր զօրքի որակութիւնները: Եւրոպականներին ոչ մի դէպքում չէ կարելի բարձր դասարկել թիւրքերին: Ուրեմն ի՞նչ իրաւունք ունենք սպասելու առաջիկայ փորձից: Եւրոպացիները պարզ է վերջին յիշումների մեր պատերազմական պատմութիւնից և մեր զօրքերի հակառակորդ զօրքերի հետ համեմատութիւնից: Կատարելագործվելով ամեն մի նոր պատերազմի հետ, մենք այժմ է վերջապէս ազատվելք մեր պակասութիւններից: Պէտք է յիշել և այն, որ մեր հետեւալ փորձը (նոյնպէս 25 տարեց յետոյ) կարող է լինել ոչ Արեւելքում Ներկայ պատերազմի երբեք մասին ոչ որ չէ կատարվում»:

«ՄՇԱԿԻ» ՀՆՈՍԳԻՐՆԵՐԸ

ՌՈՒՍԱՆՔ ԳՈՐԾԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

3 ապրիլի

ՊԵՏԵՐԲՈՐԳԻ. Փոխ-ծովապետ Մակարովի և «Պետրոպոլիս» զրահակրի վրա բոլոր սպանվածների համար հողհանգիստների կատարելու մասին հաղորդում են Վիտեբսկից, Վիլնոյից, Գրոգնոյից, Բալտայից, Չէրնիգովից, Սամարայից, Չէմբարից, Բժէվից, Օդէսայից, Կալուգայից և Օսովայից:

ՕԴԵՍՍԱ. Օդէսայի քաղաքապետի ամուսինը սկսեց նուիրատուութիւններ ստանալ փոխ-ծովապետ Մակարովի և «Պետրոպոլիս» զրահակրի պայծրանի ժամանակ սպանված զինուորների համար արձան կանգնեցնելու նըպատակով: Ստացված տեղեկութիւնների համեմատ, ի նկատի ունենալով Պօրտ-Արտուրի մօտ մարտի 31-ին եղած մեծ դժբաղդութեան զոհերի համար նաւատորմի և ուսն մարդկանց կրած խորին վիշտը, հանդիսաւոր գիմաւորումը Չէմբարայի, հերոսներին վերադրում է և ծովապետները նոյն օրն և եթ ճանապարհ կընկնեն Սեփաստաօրը:

ՎԻՏԵՆԱ. Ռուսաց զեպանական եկեղեցում հողհանգիստ կատարվեց փոխ-ծովապետ Մակարովի և «Պետրոպոլիս» վրա միւս սպանվածների համար:

Կ. ՊՈԼԻՍ. Բօլշակովայի հետ զաշնագրի կապելու պատճառով, Թիւրքերայի կողմից յոյս է յայտնվում, որ ներկայ գտնւմը և ամենուր չէտանքի շարժումը չի վերադառնի և դիտաւորութիւն ունեն զէնքի կանչված ընդհանուր իրաւունքներ, որոնք գտնվում են Արեւմտեւորում և Մալմիլիում:

ՊԱՐԻՉ. Հեռագիր է ստացված Դարդանէլից, որ «Կրիմ» շոգնաւոր, որի վրա գտնվում էին 300 ուսն ծովապետներ, անցաւ չըմանքը Օդէսա գնալու համար:

ՊԵՏԵՐԲՈՐԳԻ. Պօրտ-Արտուրից հաղորդում են, որ Պօրտ-Արտուրի ծովային հիւանդանոցը փոխադրված, «Պետրոպոլիս» զրահակրի վրա վերադրված նրա աւագ օֆիցեր լէյտնանտ Դուկելսկիի ապրիլի 2-ին մեռաւ:

ՏՈԿԻՈ. («Վոյսի գործ»): Հրդեհը հանգցնելու ժամանակ կայսերական պալատում Սեւե-

լում շատ եռանդուն մասնակցութիւն ունեցան եւրոպական ժամադրմանը, որոնք նոյնպէս օգնութիւն էին հասցնում կայսրին ազատելու ժամանակ:

Կ. ՊՈԼԻՍ. Սուլթանը յայտնեց Թաղաւոր կայսրին ցուակցութիւն «Պետրոպոլիս» կորուստի առիթով: Թաղաւոր կայսրը սրտաւ գին շնորհակալութիւն յայտնեց: Մայրիկից և Մօնաստրից ստացված տեղեկութիւնների համեմատ, 400 բոլորների, որոնց ներուճն է շնորհված, բաց են թողնված: Այսօր սուլթանը ընդունեց զինեալ Ձիօրչիւն, որը վաղը ճանապարհ է ընկնում Մալմիլ:

ՄԱՐՍԷ. Սափրիչի գործակաւոր Ձիօլանն յայտնեց ժողովում, որ դիտաւորութիւն ունի սպանել Լուբէին նրա ճանապարհորդութեան ժամանակ դէպի Բուլախ. երէկ երեք ձիւրքաւորութիւն կատարեցին, որոնք կապ ունեն այդ անիշխանական դաւադրութեան հետ:

ԲԵՐԼԻՆ. Օկառուովի մօտ պատերազմի ժամանակ սպանված են 2 օֆիցեր և 6 զինուորներ, մէկ լէյտնանտ և 7 զինուորներ ծանր կերպով վերաւորված են, իսկ 5-ը թէթիւ:

ՀԱՄԲՈՐԳ. Այստեղի աւետարական պալատում խորհրդակցութիւն կայացաւ գերմանո-նո-նիդերլանդական ցորենային դաշնագրի առիթով: Միաձայն որոշման մէջ յայտնված է, որ այդ դաշնագիրը պէտք է Ռուսաստանի հետ ապագայ ցորենային բոլոր գործողութիւնների հիմք ծառայէ:

4 մարտի:

ՊԵՏԵՐԲՈՐԳԻ. Ապրիլի 3-ին Հեռաւոր Արեւելից պաշտօնական տեղեկութիւններ չեն ստացված:

ՄԵՎԱՍՏՈՊՈԼ. Անգլիս ժողովուրդը հաւաքել կայսրաւոր Պետերբուրգ ուղեորով ծովապետ Սիլիւզովին ճանապարհ գցելու համար: Ուղեւորը սրտագին բնաւորութիւն էր կրում: Կայսրանի արքայական սենեակներում հաւաքվեցին իշխանաւոր անձինք և բազմաթիւ օֆիցերներ: Գնացքը շարժվեց բազմաթիւ բարենախթութիւնների և «ուրալի» ուղեկցութեամբ: Իր հետ աղիւստան է վերցնում ծովապետ լէյտնանտ Չէրնիսովին և միջման Շիշկովին, որը այսօր ինչպեք ծովապետին վերցնելու իրան կըօր փոխարէն, որը սպանվեց «Պետրոպոլիս» զրահակրի վրա:

ՏՈԿԻՈ («Րէյտ. գործ»): Կօրէպից ստացված մասնաւոր տեղեկութիւնների հիման վրա, ուսններ կենտրոնացնում են 20,000 զօրք Նաւորի աշ ափի վրա եւրոպացիների Մանչուրիա խուժումը արգելելու համար: Եւրոպացիները կենտրոնացնում են մեծ ոյժեր ձախ ափի վրա, բայց անյայտ է, երբ և թրտեղ նրանք կը փորձեն անցնել գետը:

Կ. ՊՈԼԻՍ. («Կօրք. Բիւրօ»): «Կրիմ» շոգնաւոր «Կարենակ» և «Կօրեցի» ծառայողներով ժամանեց ապրիլի 3-ին: Ձինովիւղ և ուսնական զեպանութեան պաշտօնականը այցելեցին շոգնաւոր: Ձինուորական գործակալը յայտնեց Ռուզնէլին դէօրգեան խաչը: Եկած ծովապետներին ողջունեց սուլթանի անունից փոխ-ծովապետ Հիւանի փաշան և քանանց ծխախոտներ ու քաղցրեղեններ: Ապրիլի 4-ին ուսնական զեպանական եկեղեցում հողհանգիստ կատարվեց Մակարովի համար:

ՊԵՏԵՐԲՈՐԳԻ. «Պետրոպոլիս» զրահակրի կործանման ժամանակ ազատված և ափն են տարված Մեծ Իշխան Կրիլ Վաղիմիրովի, թէթիւ վերաւորված ոտից և ախանքների թոյլ երեսանց այրուածքներով: Նա իսկոյն և եթ երկաթուղով ուղղորդվեց դէպի հիւսիս. 1-ին կարգի կապիտան Եւրովիւղ ծանր վերաւորված է վրէժից և կրծքից: Նրա կողքից շարվել են և քնեածութիւն ունի, բայց գիտակցութիւնը չէ կորցրել: Լէյտնանտներ Ուսովսկի և Շիշկով, միջմաններ Շիլդա, Շիլդապէ և Եւովիւղ—բոլորն էլ իրանց լուր են դրում: Նաւաստիները 38 են, որոնցից երեքը այրուածքներ ունեն և չորսը թէթիւ վերաւորված են:

Կ. ՊՈԼԻՍ. Մարտի 22-ին Կոստանի վրաւ լէտում տեղի ունեցած երկրաշարժի մասին ստացված տեղեկութիւններից երեւում է, որ 30 զինուորում աւերված են համարեա բոլոր տները: Հաշուում են 37 սպանվածներ և 28 վերաւորվածներ: Ըստ երևոյթին, կորուստներ աւելի շատ են: Կազմակերպված է ֆասվածներին օգնելու գործը:

ԲԵՐԼԻՆ. Բերլինում հրատարակվող «Մուլման Ժեօգրաֆիկ» ամսագիրը հաղորդում է, որ անգլիական սուլթանեան զօրքերի մի ըստալիսն, անգլիական օֆիցերների հրամանատարութեամբ, անցաւ Լեզոսի առանալը և գրաւեց Ալբերտի լճի մօտ այն հողը, որ կապալով վերցրած ունի Կոնօփի պետութիւնը:

5 ապրիլի

ՊԵՏԵՐԲՈՐԳԻ. Կիւսաւոր շտաբից. «Ներկայ ապրիլի 4-ին զիւսաւոր շտաբում ստացված պաշտօնական տեղեկութիւնների համեմատ, Եւրոպայի վրա ամեն ինչ հանգիստ է և առանձին փոփոխութիւններ տեղի չունեցան: Կիւսաւոր շտաբի գործադիր բաժանմունքի հրամանատար գեներալ-մայօր Ալեքսէիկ»:

ՊՐՏ-ԱՐՏՈՒԻ. 4 ապրիլի (Սեփական թղթակցից): Ապրիլի 1-ին, գիշերվալ ժամը 2-ին, ժամանեց գնդապետ Լիւբիմով, որը «Րէյտ-տէլի» ակնանաւի համար բերել է օրհնութիւն և պատկեր միտրոպոլիտ Անտօնիից և պարգևներ նաւատորմին: Պօրտ-Արտուրի շրջանում հանգիստ է: Մարտի 30-ին կրէյսեր «Բայան» դուրս եկաւ օգնութիւն հասցնելու մեր ակնանաւերին այն ժամանակ, երբ, բացի երեքսը թշնամու ակնանաւերից, նրանց մօտենում էին եւրոպական 5 կրէյսերներ: «Բայանը» ընթանում էր փորձնական ընթացքից աւելի արագ, կարողացաւ ապահովել «Ստրաշնի» ակնանաւի կենդանի մնացած մարդկանց և պաշտպանեց մեր 5 ակնանաւերի յետ նահանջում եւրոպական կրէյսերների կրակի սպանական կործանից: «Պետրոպոլիս» վրա ծովապետ Մակարովի հետ միաժամանակ սպանվեցին ընդհանուր շտաբի գնդապետ Ալապէիկ և նկարիչ Վերեյսկին: Ակնանաւերների վկայութեան համեմատ, դաւաղան կողմերից հատաւորում է եւրոպական կրէյսերի կորուստը Պօրտ-Արտուրի դիմաց, որը երեք գիւղի է իր սեփական լողացող ակնանի:

ՏՈԿԻՈ. («Վոյսի գործ»): Մովապետ Տօգօ գեներալում է, որ «միացեալ նաւատորմը, համաձայն առաջիկ կազմած ծրագրի, մարտի 29-ին ութերորդ յարձակումն գործեց Պօրտ-Արտուրի վրա: Հակա-ակնանաւերի չորրորդ և հինգերորդ խումբը և ակնանաւերի տասն և չորրորդ խումբը հասան նաւակայանի մօտ: Երկու մարտի 29-ին կէս գիշերին: Չը նայելով ուսնական ցոլացող զինների լոյսին, եւրոպական նաւերին աշողվեց ակնաներ ցրվի դաւաղան տեղերում: Հակա-ակնանաւերի երկրորդ նաւախումբը մարտի 30-ին յուսաբացին տեսաւ ուսնական մի հակա-ակնանաւ, որ աշխատում էր համեմի նաւահանգստին. տասը րօպէ տեղ կուրց յետոյ ուսնական հակա-ակնանաւը ջրատոյդ արվեց: Նաւի վրա ծառայողներին ազատելու համար ժամանակ չը կար, որովհետեւ մօտենում էր «Բայան» կրէյսերը: Ապա երեւց ուսնական երկրորդ հակա-ակնանաւը, որը մօտենում էր Լեւոսէլանից և որը նոյնպէս յարձակման ենթարկվեց, բայց ծածկվեց նաւահանգստում: Երբորդ էակաբան հասաւ Պօրտ-Արտուրի արտաքին նաւակայանին առաւօտեան 9 ժամին «Բայանը» կրակ բացեց: Նրան անյապաղ հետեցին «Նօվիկ», «Ասկոլ», «Դիւանա», «Պետրոպոլիս», «Պօրէպ» և «Պօլտով» մարտանաւերը, որոնք մեզ վրա յարձակում գործեցին գրոհ ապով: Մեր երբորդ էակաբան զիտմամբ դադարեց կրակով էր պատասխանում ուսնական կրակին և կամաց-կամաց յետ էր բաշխում, մինչև որ թշնամու հրապուրեց մօտենալ 15 մղոն հեռաւորութեան վրա դէպի արեւելք. այն ժամանակ մօտեցաւ մեր առաջին էակաբանը, որին իմաց տրվեց անթիւ հեռագրով, և յանկարծ սկսեց յարձակողական դիրք բռնել: Երբ ուսնները փորձում էին նաւահանգիստը հասնել, Պետրոպոլիսի ափի մի նաւ գիպաւ նախընթաց գիշերը մեր դրած ակնանի և շրտոյդ եղաւ: Առաւօտեան 10 ժամ և 32 րօպէին երկրորդ մեծ նաւը ըստ երևոյթին շարքից դուրս էր բերված, բայց ուսնական նաւերի միջև սկսված խուսնաշփոթութեան պատճառով, մենք չը կարողացանք ճանաչել զիտմամբ անալ Պօրտ-Արտուր: Ուսնական նաւերը հասան նաւահանգիստը: Մեր երբորդ էակաբան ոչինչ զիտման չը կրեց: Ռուսաց կորուստները, բացի վերոյիշեալից, պէտք է որ չնչին լինեն: Մեր առաւջին էակաբան չէր մտել կրակի շղջանը: Կէսօրից յետոյ մէկ ժամին մեր նաւատորմը հեռացաւ նոր յարձակման համար նախապատրաստվելու համար: Ապրիլի 1-ին ամբողջ մեր նաւատորմը նորից ուղղվեց դէպի Պօրտ-Արտուր: Հակա-ակնանաւերի երկրորդ, չորրորդ և հինգերորդ նաւախմբեր և ակնանաւերի 9-ը նաւախումբը հասան նաւահանգիստը առաւօտեան 3 ժամին, իսկ երբորդ էակաբան—առաւօտեան 9 ժամին. մենք գտանք ուսնների գրած երեք ակնաներ և ոչնչացրինք նրանց: «Նիսսին» և «Կաստուգա» կրէյսերները ուղարկվեցին դէպի արեւմուտը Լեւոսէլանից և բաց

Типографія «ГЕРМЕСЪ» С. Назарянца, Мих. пр., № 81.